

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.735 van 7 januari 2015
in de zaak A. 211.917/XIV-35.537**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Antoon De Pourcq
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Nachtegaalstraat 47
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 118.569 van 7 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.389 van 31 maart 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 november 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Antoon De Pourcq verschijnt voor verzoekster, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 21 maart 2011 in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum.

Op 22 april 2011 stelt verzoekster tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 7 februari 2014 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang omdat de als synthesememorie neergelegde akte van verzoekster niet voldoet aan de definitie van dit begrip in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert uit de parlementaire voorbereiding betreffende het huidige artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en stelt vast dat haar enig middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts twee pagina's besloeg met heel wat feitelijke vaststellingen die van belang waren voor het onderbouwen van dat middel. Een samenvatting mag er volgens haar niet toe leiden dat de opbouw van het middel verloren gaat. Verzoekster merkt op dat in het bestreden arrest sprake is van een gebrek aan “wetsconforme” memorie terwijl in de parlementaire voorbereiding niet eens sprake was van een “samenvatting” der middelen als verplichting om de sanctie van het gebrek aan belang te ontlopen. Daarenboven acht verzoekster die sanctie onevenredig in vergelijking met een verzoekende partij die tijdig aankondigt geen synthesememorie te zullen indienen. Wie wel een synthesememorie indient, levert een veel grotere inspanning om de accuraatheid van zijn middelen te onderzoeken. Zo ontstaat een ongerechtvaardigd onderscheid, dat bovendien in strijd is met artikel 47 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM, samen gelezen met het recht op erkenning van het huwelijk.

Verzoekster laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien geen melding maakt van het feit dat zij in de synthesememorie het standpunt van de verwerende partij heeft toegelicht en samengevat om nadien met een repliek *in concreto* de argumentatie van de verwerende partij te weerleggen. In de wet is enkel sprake van de plicht tot samenvatting van de middelen, niet van een plicht tot samenvatting van het verweer, noch van een plicht tot antwoord of repliek van de verzoekende partij. Het is dus mogelijk een synthesememorie in te dienen met een samenvatting van de middelen, zonder repliek op de nota met opmerkingen. Ondanks dit gebrek in de wet heeft verzoekster de nota met opmerkingen samengevat en beantwoord middels een repliek. Verzoekster vraagt hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Verzoekster wijst verder op de tegenstelling met de in artikel 748*bis* van het Gerechtelijk Wetboek voorziene syntheseconclusie, waarvoor het begrip “synthese” anders wordt geïnterpreteerd en waar geen sanctie is voorzien.

Ten slotte stelt verzoekster dat zij zich in een aantal brieven van haar raadsman had beklaagd over de lange duur van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na een brief aan de stafhouder van de balie te Antwerpen werd haar zaak plots vastgesteld en volgde al snel het bestreden arrest. Zij ziet een verband tussen haar eigen klachten en de afwijzing van het beroep tot nietigverklaring op grond van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beschouwt dit als onwettig en in strijd met de vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord verwijst verzoekster nog naar artikel 14, derde lid van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ en een passus in het

verslag aan de Koning over die bepaling. Volgens haar blijkt daaruit dat de Raad van State enkel de samenvattende memorie in ogenschouw moet nemen en niet meer de feiten en middelen uit het verzoekschrift. Zij acht de door haar voorgestelde prejudiciële vraag pertinent omdat de positie van een verzoekende partij die positie moet innemen over de twee in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheden identiek is. De aan het debat “meewerkende” verzoekende partij die een synthesememorie indient, loopt echter een onevenredig risico op “gebrek aan belang” in vergelijking met een verzoekende partij die slechts een aangetekende brief hoeft te sturen om geen synthesememorie in te dienen. Verder valt de sanctie van “geen verdere rechtstoegang” zeer nadelig uit in het nadeel van verzoekster.

Beoordeling

De draagwijdte van het begrip synthesememorie

6. In het oorspronkelijke artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 ‘tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’, werd voor het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verwezen naar de bepalingen betreffende de gewone en de versnelde procedure voor de beroepen met volle rechtsmacht.

Met de wet van 4 mei 2007 ‘tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd in de annulatieprocedure de verplichting ingevoerd om een “repliekmemorie” in te dienen als antwoord op de nota van de verwerende partij, bij gebreke waaraan het ontbreken van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Die verplichting om een repliekmemorie in te dienen werd met artikel 44 van de wet van 29 december 2010 ‘houdende diverse bepalingen (II)’

afgeschaft. De wetgever beoogde aldus de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen (*Parl. St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23). In de plaats van de verplichte repliekmemorie, werd slechts voorzien in de mogelijkheid voor de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter in vreemdelingenzaken om de neerlegging van een “synthesememorie”, in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als “een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”, te bevelen “indien hij na ontvangst van de nota met opmerkingen van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesememorie”. Er werd dan enkel op basis van de synthesememorie uitspraak gedaan, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Indien de synthesememorie niet tijdig werd ingediend, werd het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 over de afschaffing van de mogelijkheid van een synthesememorie voor de verzoekers in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat deze maatregel “aanzienlijk afbreuk (doet) aan de rechten van verdediging van die categorie van verzoekers” vermits de mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren inhoudt “dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is genomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten, die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren”. Derhalve heeft het Grondwettelijk Hof artikel 44, 3°, van de voornoemde wet van 29 december 2010 vernietigd en daarbij gesuggereerd dat “het doel inzake versnelling en vereenvoudiging van de procedure bovendien voldoende (zou) kunnen worden verwezenlijkt zonder dezelfde aantasting van de grondrechten van de verzoekers met zich mee te brengen, door de verplichting om een repliekmemorie neer te leggen af te schaffen, maar, met inachtneming van een bepaalde termijn, de verzoekende partij de mogelijkheid te laten om een dergelijke memorie neer te leggen indien zij zulks nuttig acht”.

Na die vernietiging wordt met de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 december 2012 ‘houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie’, vanaf 1 januari 2013 opnieuw de mogelijkheid voor de verzoekers ingevoerd om in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een synthesememorie in te dienen. Meer bepaald worden met artikel 2 van deze wet in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet het derde, vierde en vijfde lid als volgt vervangen:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het huidige cassatieberoep heeft betrekking op de toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in deze laatste vorm.

7. Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer,

kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure” (*Parl. St. Kamer*, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde (*Parl. St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.

De door verzoekster gemaakte vergelijking met de in artikel 748*bis* van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde syntheseconclusie is niet dienstig. Deze bepaling is immers niet van toepassing op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, temeer daar artikel 39/81 van de vreemdelingenwet wat de synthesesemorie betreft een duidelijke eigen regeling bevat.

8. Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesemorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesemorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesemorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien een verzoeker daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesesemorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen te hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt hij immers tegemoet aan de hierboven aangehaalde bekommernis in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijziging van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet heeft geleid om hem toe te laten “te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat”.

9. In het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoekster in de synthesememorie het middel integraal herneemt zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en “een zeer algemene kritiek” formuleert op de nota van de verwerende partij, dat zij dus haar verzoekschrift reproduceert wat het middel betreft terwijl artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet de synthesememorie definieert als een akte met een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat verzoekster ter terechtzitting geen opmerking maakt over de conformiteit van de synthesememorie met die bepaling, waarna met verwijzing naar het zesde lid van datzelfde artikel het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Verzoekster wijst erop dat zij in de synthesememorie ook is overgegaan tot een repliek, waarbij zij *in concreto* de argumentatie van de verwerende partij heeft weerlegd. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter echter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, noch of de toevoeging van bepaalde opmerkingen als een werkelijke repliek kan worden beschouwd, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidende verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet beantwoordt, net omdat ze geen samenvatting van het middel of werkelijke repliek op de nota van de verwerende partij bevat. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze kon besluiten dat het integraal hernemen van het middel met slechts een zeer algemene kritiek op de nota van de verwerende partij een loutere reproductie vormt zodat de door verzoekster als synthesememorie ingediende akte niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voldoet. Het enige middel is in die mate ongegrond.

Over de sanctie

10. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een synthesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesememorie omdat ze beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat de synthesememorie van de verzoekers geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van de verzoekers vaststellen.

Al is het enige middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan verzoekster geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van het middel wat de draagwijdte van de synthesememorie betreft, blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin verzoekster slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift herneemt, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling het beroep van verzoekster opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden heeft verzoekster geen belang bij haar kritiek tegen de in het bestreden arrest vastgestelde sanctie, zodat het enige middel in die mate niet-ontvankelijk is.

Over de schending van de motiveringsplicht

11. Anders dan verzoekster voorhoudt, vermeldt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest wel degelijk dat verzoekster

heeft gereageerd en meer bepaald “een zeer algemene kritiek op de nota van de verwerende partij” in de synthesesmemorie heeft geformuleerd. Door in het bestreden arrest te overwegen dat verzoekster “dus” wat het middel betreft haar verzoekschrift reproduceert terwijl artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet de synthesesmemorie uitdrukkelijk definieert als een akte met een samenvatting van alle aangevoerde middelen, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat hij de door verzoekster toegevoegde opmerkingen niet als een werkelijke repliek beschouwt. Vervolgens merkt hij op dat verzoekster op de terechtzitting geen opmerking over de conformiteit van de synthesesmemorie met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet maakt en hij stelt dan overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang vast. Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldaan aan de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht. Er blijkt immers duidelijk uit waarom verzoeksters beroep tot nietigverklaring wordt verworpen en haar verweer wordt wat dat betreft beantwoord. Het enige middel is in die mate ongegrond.

Over de schending van de overige bepalingen die verzoekster in de uiteenzetting van het middel aanhaalt

12. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM of in artikel 47 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie.

Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor verzoekster tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Een verzoeker heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over zijn middelen zoals uiteengezet in zijn

verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesesemorie in te dienen, waarbij hij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover een verzoeker beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. Het enige middel is in die mate ongegrond.

13. Verzoekster werpt een schending van het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel op en zij vraagt een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen “doordat de verzoeker, die desgevallend conform al.4 van [artikel 39/81 van de vreemdelingenwet] te kennen heeft gegeven een synthesesemorie te willen indienen, die deze ook indient doch zijn beroep verworpen ziet omdat het vereiste belang ontbreekt, geen verdere rechtstoegang krijgt, terwijl een verzoeker die dergelijke synthesesemorie na voorafgaandelijke aankondiging conform alinea 4, niet indient, wél toegelaten wordt tot de verderzetting van de gewone procedure?”.

Uit punt 10 hierboven blijkt dat de sanctie van het verlies van het belang niet geldt voor een verzoeker die tijdig een memorie heeft ingediend waarin echter niet is voldaan aan de vereiste van een samenvatting van de middelen. Het enige middel faalt in die mate naar recht. De voorgestelde prejudiciële vraag met betrekking tot het voorgehouden verlies van belang is derhalve niet pertinent voor de oplossing van het geschil. Het enige middel is in die mate ongegrond.

14. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques